

SLNIEČKO 3

Peter Gärtner

KOLOFÓN

ČITANIE

A LOVEC PLASTOV ZERO WASTE

Poznáte čerta Kolofóna? Toho šéfkuchára z pekelných kuchyne, ktorý sa prednedávnom rozhodol, že chce v živote skúsiť niečo nové?

Ten čertisko sa však akosi nevedel rozhybať. Jeho žena Ježibabka už z toho bola nešťastná.

Jedného dňa k ich chalúpku zavítal muž na mulici. Keď ju priviazal k plotu, vykročil k domčeku. Namiesto jednej ruky mal mechanickú zberačku na odpad. Nakukol do okienka a sledoval Kolofóna. Ten práve vylizoval konzervu od tuniaka a vzápätí ju šmaril do koša k plastovým téglikom od jogurtov. Muž neveriacky krútil hlavou.

„To nemôže byť pravda, Ruka,“ prihovril sa svojej umelej končatine. „Toto má byť on? Veď ten drúk hádže všetko do jedného koša!“

Muž rázne zabúchal na dvere.

„Koho to sem čerti nesú!“ zabrblal Kolofón a snažil sa zaostriť na hosta, ktorý práve vchádzal do kuchyne.

„Haló, pane, nie ste tu omylom?“ prihovril sa mu.

„Kiežby som tu bol omylom,“ prehovoril cudzinec, strčil svoju mechanickú ruku do koša a začal sa prehrabávať v odpadkoch.

„To je nechutné,“ šomral si popod nos. „Nahádzal sem ešte aj šupy zo zemiakov.“

Čudný muž si strčil šupky do vrečka, odkiaľ sa vynorila dážďovka a schuti sa do nich pustila. Kolofón nevedel, čo si má o ňom myslieť.

Vtom ho však mechanická ruka zdvihla do výšky a cudzinec si ho skúmavo obzeral.

„Okamžite ma pustite!“ kričal Kolofón.

Ruka sa otvorila a čert zletel na podlahu ako hnilá hruška.

„Celý z dreva, presne ako hovorí prorocstvo,“ zašomral si cudzinec popod nos.

„Z postavy z dreva povstane bojovník, ktorý dokáže poraziť Consumencia.“

Muž sa ešte raz obrátil ku Kolofónovi a pozrel mu priamo do očí.

„Pane, vy ste Vyvolený!“ zvolal obradne.

Kolofón na neho vypleštil oči a pohľadom hľadal manželku.

„Ježibabka, len sa naňho pozri! Ten čudák blúzni, že som nejaký Vyvolený!“

„Ako sa voláte, pane?“ prihovrila sa Ježibabka cudzincovi.

Muž si zdvorilo nadvihol klobúk.

„Moje meno je Waste, Zero Waste,“ odvetil. „Prichádzam z divokého západu, aby som z vášho muža vytrénoval lovca plastov, pretože on je Vyvolený!“

Kolofón cúvol o krok späť a skryl sa za svoju ženu.

Obaja sledovali Zera Wasteho, ako rázne šermuje rukami a vysvetľuje:

„Svet sa ženie do záhuby. Tony odpadu čoskoro pokryjú celý svet. Váš muž však tomu môže zabrániť. Spolu dokážeme poraziť zákerného Consumencia!“

„A ten Consumencio je nejaký spevák?“ spýtala sa Ježibabka.

„Žiadny spevák. Je to odporná, z odpadu stvorená obluda, ktorej cieľom je zničiť všetky stromy, rieky, biotopy a namiesto nich postaviť mestá plné toxických umeliny.“

„To je hrozné,“ zhíkla Ježibabka.

„Presne tak, madam. Ale nič nie je stratené, s Vyvoleným môžeme svet ešte zachrániť,“ namieril ruku na Kolofóna.

„Bude z teba veľký lovec plastov!“ zvolal Zero.

„Lovec plastov? Pekné rozprávočky, pán Waste..“ odbil ho Kolofón.

„Ale Kolofón! Mal by si to s ním skúsiť,“ pridala sa Ježibabka. Aspoň sa rekvalifikuješ a možno ťa zamestnajú u smetiárov!“

Kolofón už nepovedal nič. Prehodil si deku cez hlavu a dúfal, že toto všetko je iba zlý sen...

Ak chcete vedieť, či sa čertovi Kolofónovi a záhadnému cudzincovi podarilo zachrániť svet, prečítajte si novú knihu Petra Gärtnera Kolofón a lovec plastov Zero Waste.

Judita Sadíleková

ČÍTANIE

BRUNO

Volám sa Bruno. Mám už všetky zuby, bicykel a moja stará mama pečie ten najlepší slivkový koláč. Môj starý otec je hluchý, ale mám ho veľmi rád. Sedi vždy v tom istom kresle v záhrade, smeje sa vojenským príhodám, ktoré nám rozpráva stále dookola, a na konci sa rozplače.

„Starý otec, neplač!“ poviem mu, ale on zakaždým očervenie, začne kričať, že čo len ja môžem vedieť.

Starý otec sčervenie až na nohách a na krku mu navrie obrovská žila. Mama vraví, že ho vtedy treba prestať počúvať.

Mám aj Dunča. Je to moje obľúbené zviera. Mám rád aj levy, ale tie mi otec nechce dovoliť. Občas dám Dunčovi na hlavu starkinu parochňu a cvičím ho ako v cirku-se. Raz mi ušiel. Aj s parochňou. V noci ho našla v záhrade suseda. Naši na mňa potom kričali, že musím dávať pozor, lebo suseda má slabé srdce. Neviem, čo má Dunčo s jej srdcom. Ale pozor si dávam. Raz večer sme si všetci opekali v záhrade. Všetci okrem starkej. Ostala v dome a mama mi nechcela povedať prečo. A tak som sa rozhodol, že to zistím. A sám. Chvilu som pozoroval otca, ako rozdúchava oheň.

„Bruno, máš už dievča?“ sadol si ku mne starký.

„Nemám,“ odbil som ho. Neviem, načo by mi bolo.

„Ani ti žiadne nepadlo do oka?“

„Prečo by mi malo niekam padať?“ Starký je síce starý, ale neúnavný. Už sa

nadychoval na ďalšiu otázku, keď ma zavolať otec.

„Bruno, choď dnu a prines misku!“

To bola moja šanca, ako sa dostať k starkej bez toho, aby ma niekto hľadal.

„Idem,“ ochotne som vyskočil.

Po ceste som uvažoval, čo ma asi vnútri čaká. Možno, že je starká vlkolak a za tmy sa naňho premieňa. Alebo je čarodejnica a práve varí nejaký elixír. Alebo... Otvoril som pomaly vchodové dvere a potichu

prešiel do kuchyne. Všade bola tma. Otočil som sa a nakukol do obývačky. V krbe horel oheň a na gauči ležala deka. Starká však pod ňou nebola. Čo ak v noci niekam chodí? Čo ak jej niekto padol do oka? Rozhodol som sa pozrieť do spálne. Dvere boli pootvorené a cez škárku prenikalo svetlo. Pomaly som sa posunul bližšie a trocha som sa naklonil. Starká sedela na posteli a držala si tvár v dlaniach. Oprel som sa o dvere a tie zaškrípali. Starká zdvihla hlavu a zbadala ma.

„Bruno?“ šepla prekvapene.

Chcel som utiecť. Ale zostal som tam stáť a nevedel, čo povedať.

„Čo ti je, starká?“ vyhrklo zo mňa napokon.

„Sadni si ku mne, Bruno,“ prešla dlaňou po páperovej perine. Celá izba voňala ako ona. Vyskočil som k nej na posteľ.

„Vieš, nie je mi dobre,“ chytila mi ruku teplými dlaňami a pokračovala. „Pamätáš

sa, keď si na Vianoce prechladol a stále si bol unavený?“

„Pamätám, starká. Takže si prechladla?“

„Neprechladla. Len moje telo už nie je také silné ako tvoje. Nedarí sa mu vyliečiť.“ Starká sa mi pozerala priamo do očí. „Ako keď je jeseň, Bruno, a opadávajú listy zo stromu.“

Pozerala na mňa inak ako zvyčajne. Bezstarostne. Ako by sme boli zrazu obaja dospelí. A ja som mal pocit, že tomu rozumiem. Všetkému. Prečo nemôže jesť a prečo si musí ísť ľahnúť, keď my opekáme.

„Ďakujem, starká,“ ulavilo sa mi.

„Ja ťa ďakujem tebe, Bruno,“ usmiala sa.

Keď sa starká usmeje, vyzerá presne ako moja mama. Zoskočil som z postele. Utriel som si spotené dlane do trička a pobral sa von.

NA SLNIEČKOVOM BICYKLI DO SLOVENSKEJ ĽUPČE

Keď sme na konci 76. ročníka Slniečka žrebovali víhercu bicykla z našej celoročnej súťaže Srdce na mieste, netušili sme, že za ním poputujeme do rozprávkovej krajiny. Nad obcou Slovenská Ľupča sa totiž naozaj vypína rozprávkový hrad a pred 166 rokmi sa tu narodil slovenský jazykovedec, prekladateľ, básnik a zberateľ slovenských ľudových rozprávok Samuel Czambel. Jeho najkrajšie rozprávky nájdete v knižkách Janko Gondášik a zlatá pani, Panička v líščej koži a Princezná v ježovej koži.

No a v tejto rozprávkovej obci je aj rozprávková škola, ktorá nesie jeho meno. Tu sme našli aj víhercu slniečkového bicykla Martina Červenáka. Nie je princom ani kráľom, ale dozvedeli sme sa, že má rád hru s kráľovskými šachovými figúrkami. Ako vidíte, bicyklu sa potešil. A hoci sa žiadny bicykel nevyrovná rozprávkovému slnčovému koňovi, veríme, že na ňom prejde veľa šťastných kilometrov po nádhernom Ľupčianskom kraji.

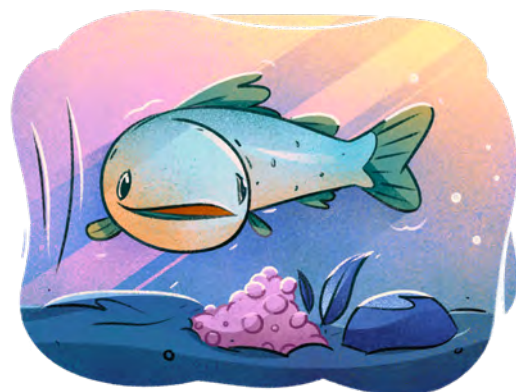
DETI
V ZELENO

VODOPÁD ČI LISTOPÁD?

November býva nemasťný-neslaný... Studený, hmlistý, po lete už niet stopy, zima je ďaleko. Lístie opadalo, lesy sú chladné, polia pusté. Môžeme to však vidieť aj ináč. Stopy po lete sú v komore v podobe zaváranín, lekvárov aj nakladanej kapusty. Z polí je úroda pod strechou a zasiaté sú oziminy. Do mrazov vyrastú mladé rastlinky, pod snehom naberú silu a na jar majú náskok. Vonku sa síce skoro zmráka, ale máme viac času na rozprávanie, čítanie aj na prípravu vianočných darčiekov.

Dušičky na Dušičky

Druhého novembra spomíname na blízkych, ktorí už nie sú medzi nami. Naši predkovia boli presvedčení, že duše mŕtvych sú stále s nami. V niektorých regiónoch sa zachovala tradícia, napiecť bochníčky chleba pre chudobných a pre tých, ktorí sa pomodlia za zosnulých. Tieto bochníčky volali dušičkami.

Zákaz lovu pstruhov

K Vianociam si rybári môžu uloviť kapra, hlavátku, šťuku i zubáča. Nie však pstruha potočného. Ten je od septembra do apríla chránený. V jeseni sa totiž neresí. Znamená to, že do štrkového dna nakladie stovky ružovožltých ikier, z ktorých sa koncom zimy vyliahnu pstružie plôdiky. Dospelý pstruh potočný, takzvaný potočák, je len pol metra dlhý. Je však veľmi húževnatý. Na ceste k neresisku ho nezastaví hrádza ani vodopád. Je to náš pôvodný druh – zakrpatený morský pstruh, ktorý tu zostal ešte z čias doby ľadovej. Výborne sa prispôbil životu v sladkých vodách.

Zabudnuté remeslo

Voľakedy boli dedinské dvory plné husí aj kačíc. Bolo z nich mäso aj perie. Na jeseň, po husacích hodoch, sa začali páračky – driapačky. Ženy sa schádzali po domoch a vyprané, vysušené perie párali. Prstami strhávali jemné páperie z kostrnky, tvrdej časti vtáčieho pera, ktorá by vo vankúši pichala. Napárať perie do veľkej periny nebolo jednoduché. Na jednu „duchnu“ ho bolo treba až z ôsmich husí. Pridávalo sa aj kačacie. Kačica má viac prachového peria. Na rozdiel od husi, ktorá je sťahovavá, sa musí prispôbiť na zimu. Nevýhodou kačacieho peria je však jeho pach. Je to tým, že zatiaľ čo hus zobie iba trávu, kačica zje všetko. Ženy si s páraním peria vzájomne vypomáhali. Bola to aj spoločenská udalosť. Pri práci si rozprávali starodávne, najradšej hrôzostrašné príbehy. Spievať, kýchať a kašľať sa však nesmelo – perie by sa rozfúklo po izbe.

*Dobrá gazdiná
pre pierko aj plot
preskočí*

*Čo je ťažšie:
kilo páperia,
alebo kilo železa?*

Tajomstvo husieho krdl'a

O tomto čase odlietajú divé husi na juh. Mnohé len pokračujú v ceste zo severu. Všimli ste si, že letia v tvare písmena V? Je to starodávna skúsenosť. Prúd vzduchu, ktorý vytvára vták mávaním krídiel, nadnáša ďalšieho, ktorý letí za ním. Najťažšie to má vedúca hus. Preto sa musia „na špici“ striedať. Podobne je to aj v našom živote. Keď nás vedie niekto, kto pozná bezpečnú cestu, ľahšie a rýchlejšie sa dostaneme do cieľa. Keď sa navzájom povzbudzujeme a pomáhame si, zvládneme to aj slabší.

HISTÓRIA MÔJHO KVETINÁČA

SRDCE
NA MIESTE

V škôlke som zle znášal kakao s kožou a povinný poobedňajší spánok. Mal som rád stavebnice a pieskovisko, kde som sa premieňal na obra, ktorý dokáže holými rukami postaviť hrady a celé mestá. Obdivoval som tetu upratovačku Kuricovú, lebo jej muž bol naozajstný smetiár. Najslávnejší v celej Žiline! Nohami pevne stál na stúpadle obrovského oranžového auta, držal sa len jednou rukou a druhou mával deťom.

Keby som bol trochu obozretnejší, mohol som v škôlke ostať navždy. Lenže ja som nerozvážne rástol. Nemal som však na tom žiadnu zásluhu. Všimli si to aj dospeláci. Chválili ma, že ak budem takto pekne rásť, pôjdem onedlho do školy ako môj starší brat. Hovorili to s takým nadšením, že som sa nechal nachytať a ďalej poslušne rástol.

Škola bola obrovská! Taká veľká, že by ju nedokázal postaviť ani ten najväčší obor na pieskovisku. Bol v nej taký krik, až z neho drnčali okná neďalekých panelákov. Bránu mala ako ústa. Každé ráno sa otvorila dokorán a pohltala bezbranné deti z celej štvrte. Za bránou všetko dirigoval zvonec. Zazvonil a škola stíchla. Museli sme sedieť, nesmeli rozprávať ani do nikoho štučať a čarbať po lavici.

Školská hodina je kratšia ako tá ľudská. Ale v skutočnosti je dlhá predlhá. Dospelí očakávali, že v škole budem ďalej rásť. Nie iba telom, ale aj rozumom. Ale ten môj bol malý a zelený, a tam, kde v ňom sídli fantázia, mal zabudovaný neviditeľný vypínač, ktorý reagoval na hlas pani učiteľky. Stačilo pár slov a namiesto jej monotónneho prednesu o dôležitosti ypsilonu, mi v hlave zaznel spev veľryb. Obzeral som sa, či to počujú aj ostatní, ale všetci hľadeli na tabuľu. K spevu veľryb sa pridalo aj šumenie mora a do nosa mi udrela vôňa neznámych dialok. Lákala ma z kvetináča so zvädnutým tučnolistom!

Scenárista, rozhlasový autor a spisovateľ Juraj Rayman napísal pre deti viacero kníh: Vianočka Udatný, medveď Mňau, drak Čau a princezná Fujara Lopúchová, Emil z hôr, Náš brat Hlavička a Hon na tučniaka. Ako scenárista spolupracoval na animovanom seriáli Drobci, filme Websterovci a filmovom príbehu o osemročnej Alici a jej neobyčajnom bratovi Milanovi, ktorého volajú Hlavička. Rozhlasová hra Náš brat Hlavička získala cenu na piešťanskom festivale Zázračný oriešok.

Tučnolist stál na okne, neďaleko mojej lavice. Dost blízko, aby som na vlastné oči mohol sledovať jeho prečudesnú premenu. Rástol. Zväčšoval sa. Stával sa stromom. Prastromom všetkých stromov, ohromným baobabom s koreňmi pevne vrastenými v kvetináči, ktorý sa premenil na ostrov uprostred siedmich morí. Ja som sa naopak zmenšil, vyliezol som na baobab a zvyšok hodiny vystrájal a poskakoval, a hojdal sa, a skákal z konárov do tmavomodrých morských hĺbin, lovil perly a prehládaval vraky starodávnych lodí.

Gombíky v mojej hlave sa vyplli, až keď zazvonilo. Využil som prestávku a polial kvety. Učiteľka si to všimla a stal sa zo mňa kvetinár. Cez veľkú prestávku som nemusel pochodovať s ostatnými žiakmi po školskom dvore, ale polieval som kvety v triede aj na dlhej chodbe.

Rodičia si mysleli, že chodím do školy, no ja som chodil do kvetináča. Na mojom vysvedčení sa to neprejavilo pozitívne. Keď som ho priniesol domov, celé príbuzenstvo krútilo hlavou a šepkalo si: „Ako je to možné? Veď jeho brat je normálny!“

Po prázdninách som tučnolist v triede nenašiel. Možno sa ktosi z učiteľského zboru konečne dovtúpil, aké má divotvorné schopnosti, a odniesol si ho do kabinetu.

Bez kvetináča sa zo mňa stal bežný žiak. Gombíky v hlave sa mi už nezapínali a svoju fantáziu som sa učil ovládať a využívať. Znamky som síce nikdy nemal lepšie, ale predsa sa aj zo mňa časom stal dospelák.

Či mi za tým kvetináčom niekedy nie je ľúto?

Bolo by. Keby som si ho neuložil do spomienok. Nosím ho v hlave. A tú mám stále so sebou. Aj teraz, keď píšem túto historku, počujem šumieť more a vidím svoje školácke ja, ako na mňa robí opičky. Keď dopíšem poslednú vetu, keď za ňou dám bodku, zmenším sa bežím za ním.

SÚŤAŽNÁ OTÁZKA

Napište nám, ako sa volá mesto, v ktorom Juraj Rayman strávil svoje detstvo.

Odpovede posielajte do 20. novembra na adresu: Slniečko, Literárne informačné centrum, Nám. SNP 12, 812 24 Bratislava

alebo na e-mail: slniecko-sutaze@litcentrum.sk.

Z autorov správnych odpovedí vyžrebujeme troch a odmeníme ich knihou Juraja Raymana. Ostatných zaradíme do koncoročného žrebovania o slniečarský bicykel.

HOVNI VÁL HUGO

Pamätáte si knižky Včelár Jožko či František z kompostu? Ich autorkou je Simona Smatana. Teraz pre vás napísala a nakreslila ďalšiu peknú knižku. Jej názov je Hovnivál Hugo.

Aj toto zvieratko, hoci nemá práve najvábnejšie meno, je nenahraditeľným pomocníkom v prírode. Uprace do podzemných chodbičiek každé hovienko, ktoré nájde na zemi, a takto obohacuje pôdu a čistí les. Z hovienok vie vygúľať tie najdokonalejšie gul'ôčky!

Občas však aj on robí chyby. Že by sa snažil napodobniť ľudský svet?

„Hugovi jedna gul'ôčka nestačí. Je nenásytný a chce ich mať čo najviac! Chodí po lese a zbiera hovienka, aj keď ich zďaleka toľko nepotrebuje. Pachtí sa od jednej gul'ôčky k druhej, no žiadnu poriadne nedokončí. Tamtá je ako placka, tamtá zas šišatá ako šiška. Kam sa podela precízna práca poctivého hovnivála?“

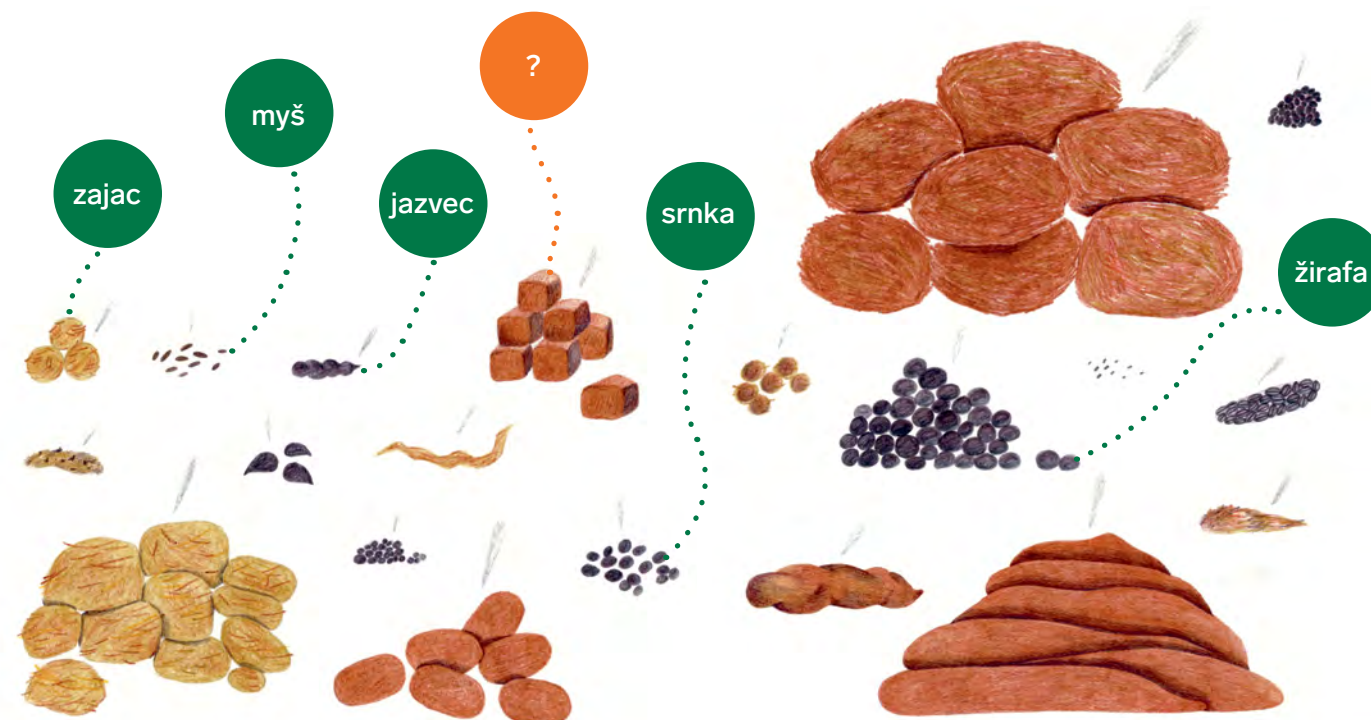
My ľudia máme na to jedno príslovie: MENEJ JE NIEKEDY...

Vašou prvou úlohou je doplniť posledné chýbajúce slovičko.

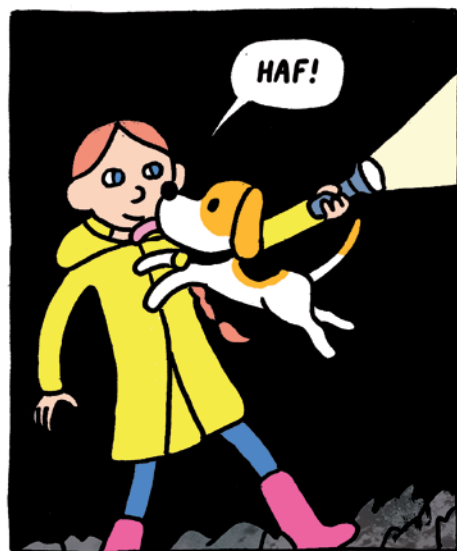
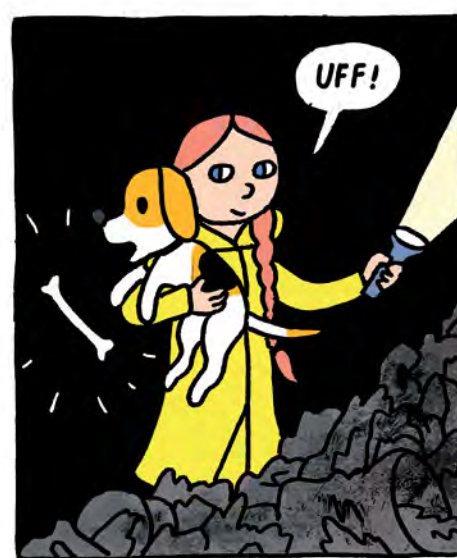
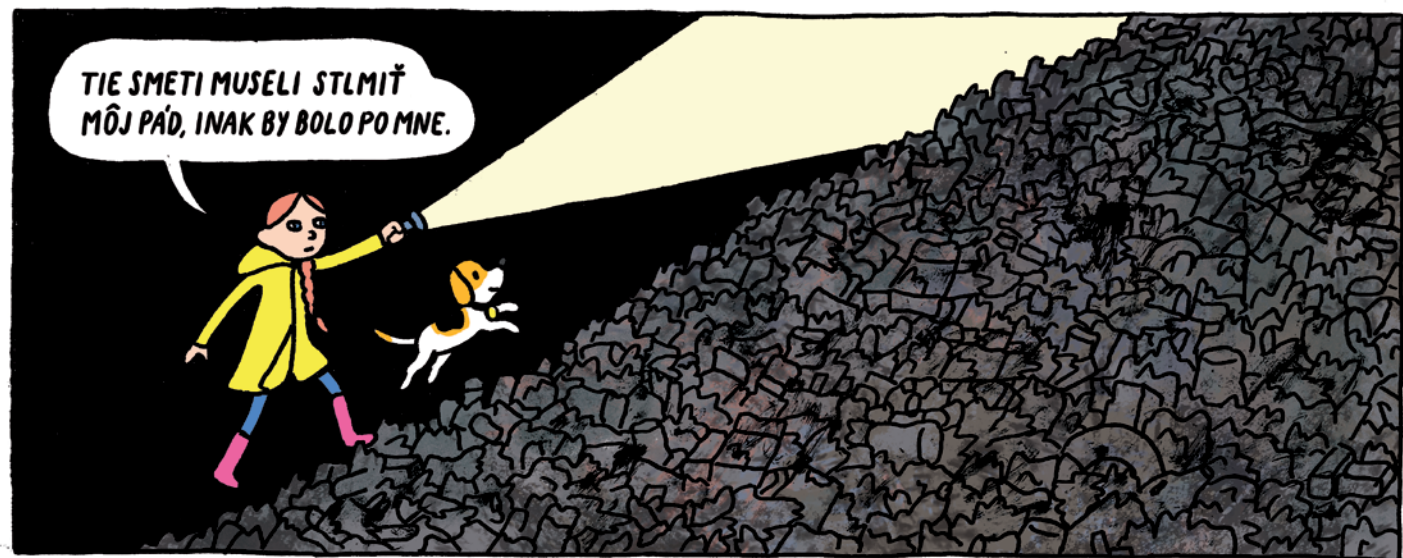
Niekedy je ťažké spozorovať divokú zver, najmä ak je to nočné zviera. Hovienko je skvelý spôsob, ako zistiť, kto navštevuje lúku, pole alebo vašu záhradu. V labyrinte nájdete unikátne kockované hovienko, ktoré patrí exotickému zvieratku. Prezradíme vám, že žije v Austrálii.

Vašou druhou úlohou je uhádnuť a napísať jeho meno.

Ak nám do redakcie napíšete správne odpovede na obidve úlohy, vydavateľstvo Monokel, ktoré túto peknú a užitočnú knihu vydalo, vyžrebuje troch, ktorí si ňou obohatia domácu knižnicu.

MARK RUBEK & ANDREJ KOLENČÍK
TOVÁREŇ STRATENÝCH SNOV 12.

Ján Uličiansky

ŠKRIATOK BREPTÍK

a rýchlovravná kanvica

Škriatok Breptík z Rádia Junior poznal rozprávky naspamäť. Nikdy sa v nich nepomýlil. Zato mal obrovskú radosť, ak mohol pomýliť niekoho iného.

Jedného dňa bola vo vysielaní detská psychologička Sofia Sovová. Bola veľmi múdra a mala veľa skúseností. Hovorila o tom, že rodičia musia dávať veľký pozor, aby sa ich deťom doma nestal nejaký úraz.

TO BY BOLO PLAČU!

Redaktorka sa pani doktorke Sovovej spýtala, kedy a ako sa deti môžu doma poraniť. Práve na túto chvíľu striehol škriatok Breptík. Schovaný za uchom psychologičky Sovovej čakal, v ktorom slove by jej „pomohol“ urobiť nejaký brbt.

Tentoraz to bude hračka, tešil sa Breptík. Pani doktorka Sovová totiž hovorila rýchlo ako rapotačka.

Rodičia, ktorí počúvali pri rádiách sa dozvedeli, že nebezpečné sú najmä ostré predmety, voľne pohodené koberčky bez protišmykovej podložky, rovnako aj rôzne schodíky či rebríky, na ktoré deti rady lezú, a potom z nich padajú. Alebo aj domáce elektrické spotrebiče, ako sú žehličky či RÝCHLOVRVNÉ kanvice.

„Rýchlovravné?“

HAHAHA!

Redaktorka brbt pani doktorke Sovovej samozrejme počula, aj sa na ňom usmiala, no pani psychologička Sovová hovorila stále ďalej, až to vyzeralo, že deti v svojich domovoch sú najohrozenejším druhom na našej planéte. Keď sa živé vysielanie skončilo, doktorka Sovová povedala:

„Prepáčte, dosť sa ponáhlam, ale ak tu máte RÝCHLOVRVNÚ kanvicu a môžete ma pozvať na kávičku, neodmietnem.“

UŽ ZASA?

Samozrejme... Škriatok Breptík ostal schovaný za uchom uponáhľanej pani psychologičky a ďalej ju mýlil jedna radosť.

TAK DOSTĚ!

Redaktorke bolo odrazu všetko jasné. Breptík si zase nevedel odpustiť, aby šepkal ľuďom do uší rôzne slovné kotrmelce.

„S LIEKOM alebo bez?“ opýtala sa redaktorka pri podávaní kávičky.

„S liekom?“ prekvapila sa doktorka Sovová. „Chceli ste povedať s mliekom, nie?“

Pani psychologička netušila, že huncút Breptík už medzičasom preskočil za ucho

pani redaktorky a aj z nej si začal robiť nemiestne žarty.

„Povedala som s liekom?“ usmiala sa redaktorka. „Prepáčte, tak ako?“

„Bez...“ poprosila doktorka Sovová.

Redaktorke bolo jasné, kto má v tom jej brbte prsty. Nechcela to však riešiť pred pani psychologičkou. Ešte by si pani doktorka pomyslela, že je šiši.

Pani Sofia Sovová narýchlo vypila svoju kávu bez mlieka, poďakovala sa a zberala sa na odchod. Redaktorka ju išla odprevadiť. Keď na prízemí pani Sovová prechádzala cez turniket, s potmehúdsnym úsmevom ešte povedala:

„Viete, u nás sú rých-lo-vrav-né kanvice na pracovisku zakázané!“ Pani redaktorka

sa už-už chcela za ňou rozbehnúť, lebo si uvedomila, že neposedný Breptík zasa preskočil na ucho pani Sovovej a teraz sa s ňou stratí v rušnom meste.

DOŠKRIATKA!

Skôr, než to však stihla urobiť, zarazil ju prichádzajúci hosť, ktorý sa práve rozprával s vrátnikom:

„Zdravím, idem do živého vysielania na rozhovor. Mohli by ste ma, prosím, pustiť cez ten... mhm... TIKET?“

„Breptík!“ zvolala redaktorka prekvapená, že za takú krátku chvíľu škriatok už zase stihol preskočiť na nového hosta.

„Prosím?!“ prekvapil sa pán stojaci pred vrátnicou.

„To nič, prepáčte,“ povedala redaktorka.

„Vezmem vás hore do vysielacieho pracoviska, dobre?“

„To bude SILA!“ povedal starý pán namiesto toho, čo chcel. Teda:

„To budete milá.“

Redaktorka už nič neriešila. Vytiahla si z vrecka mobilný telefón a tvárila sa, že telefonuje. V skutočnosti sa však prihovárala Breptíkovi, ktorý sedel pánovi za uchom:

„Breptík, počuješ ma? Musíš ísť okamžite za šéfredaktorom! Rozumel si ma?“

Pán vo výťahu sa na redaktorku usmial:

„Čo také vyparatil ten váš kolega, že musí ísť k šéfovi na koberec?“

„Viete, ako je to s mladými... Myslia si, že všetko dostanú ako na FACKE!“

„Čože?“ prekvapil sa hosť vo výťahu.

„Chcela som povedať... na tácke,“ usmiala sa redaktorka. Bola si istá, že ten malý zlomyselník je už zasa pri nej, a keď vystúpi z výťahu, bude mu môcť poriadne vyčistiť žalúdok nielen za tú rýchlovrahnú kanvicu, ale za všetky brbty, ktoré mal dnes za ušami.

CINK!

Pokračovanie nabudúce

VÝSLEDKY SÚŤAŽÍ

SLNIEČKO Č. 1

SRDCE NA MIESTE
 Z tých, ktorí nám správne napísali, že vodná nádrž pri dedine Ľubel'a sa volá Liptovská Mara, sme vyžrebovali žiakov 3. A s pani učiteľ'kou Monikou Urbanovou z Brestovian, štvrtákov ZŠ s MŠ Mgr. Kataríny Šebekovej z Bošácej a Dominiku Gulovú zo Stropkova. Čaká ich knižka Františka Rojčka.

O PEKNEJ KNIŽKE
 Z tajničky ste sa dozvedeli, že druhé priezvisko ilustrátorky Zuzany Bočkayovej je Bruncková. Vydavateľstvo AlleGro venuje knihu Gabriely Futovej Šelmy v lavici žiakom 4. A pani učiteľ'ky Gabriely Kulinovej zo ZŠ s MŠ Dolnej Trnovej v Žiline, Ninke Krátkej z Nemečiek a Tobiasovi Schillerovi z Ilavy.

Zaslaním odpovede dáva účastník súťaže súhlas so spracovaním svojich osobných údajov pre potreby vyžrebovania a zasielania výhier. Šesť mesiacov po žrebovaní budú korešpondenčné lístky a listy s odpoveďami na súťažné otázky skartované a e-mailly vymazané.

Instagram: [slniecko_casopis](#)
 Facebook: [@casopisSlniecko](#)

O drakovi

Tmavá čierna jaskyňa, pri nej rastie broskyňa. V tej jaskyni býva drak zlostný ako čierny mrak.

Problém iba jeden bol, že on sto dní nejedol. Keď broskyňu raz si dal, už sa viacej nehneval.

Raz som prišla za ním s jedným veľkým prianím, nech broskyne jedáva a princezné necháva.

Nech broskyne pestuje a ľudom ich daruje. Aby sa viac nehnevali, navzájom si pomáhali.

Bianka Boháčová, ZŠ s MŠ Pohorelá

Čo robia mamy?

Anjelovia, anjelovia, čo tie všetky mamy robia? Či len hviezdy objímajú, alebo či šaty perú? Ej, veď my vám povieme. Za koláče orechové, alebo aj lekvárové. Sami dajte, to čo chcete, je to vaša vec.

Alisa Sekerešová, Spojená škola sv. Uršule, Bratislava
Cena Slniečka

Pekné masky Adama a Ariany Tajdarovcov z Čadce zo súťaže Osmijankova literárna záhrada

SLNIEČKO

UMELECKÝ MESAČNÍK
 PRE ŽIAKOV 1. – 5. ROČNÍKA ZŠ
 Založené v Matici slovenskej v roku 1927
 Vydáva Literárne informačné centrum, štátna príspevková organizácia Ministerstva kultúry SR.
 IČO: 31752381, Evidenčné číslo: EV3197/09

Adresa redakcie: Nám. SNP 12, 812 24 Bratislava.
 Telefón: 02/20473513
 e-mail: slniecko@litcentrum.sk
 Šéfredaktorka: Ľubica Kepštová
 Redaktorka: Kristína Soboň
 Grafická úprava: Janka Bálik
 Obálku nakreslil: David Soboň
 Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia
 Číslo vyšlo 24. 10. 2022

Tlač KASICO, a. s., Hagarova 9, 831 51 Bratislava
 Rozširuje ARES, spol. s r. o.
 Elektrárenská 12091, 831 04 Bratislava
 Telefón: 0800141911
 Mediaprint-Kappa Pressegrasso, a. s., Bratislava
 Slovenská pošta, Uzbecká 4, 820 14 Bratislava
 Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta
 Cena jedného výtlačku je 1,50 €
 Ročné predplatné 15,00 €

O PEKNEJ KNIŽKE

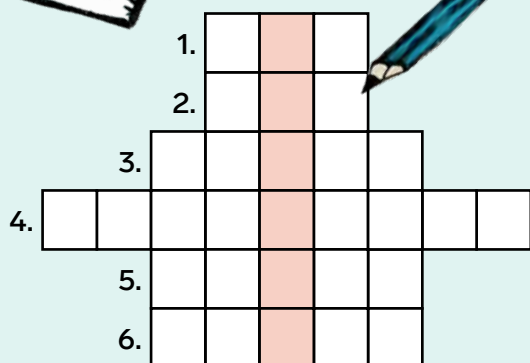
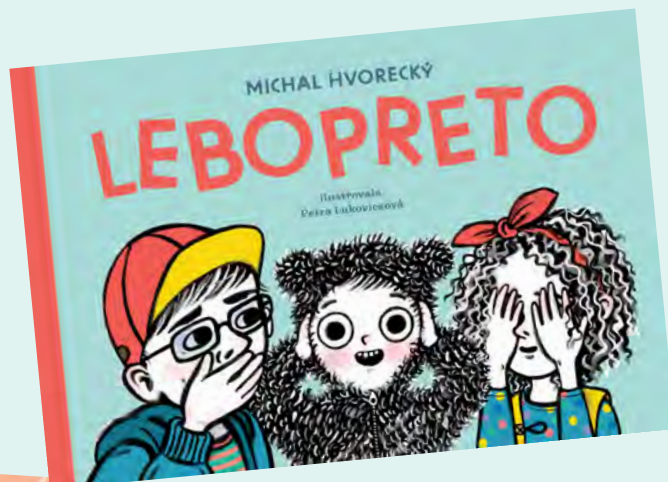
Máte mladšiu sestru alebo mladšieho brata? Ak áno, tak viete, ako vás dokáže vytočiť, keď vám na každé PREČO odpovie zanovitým: LEBOPRETO.

Tridsať príbehov zo života rodiny s tromi deťmi vás naučí, ako sa nedať rozhádať. Keď sa narodí malá Alma, jej súrodenci si zvykajú na život s novými radostami aj povinnosťami. Učia sa, čo je dobré a čo zlé, ako prekonávať strach a prečo nie je hanbou pomýliť sa.

A ešte dobrá správa pre pani učiteľky a učiteľov: táto kniha je výborným motivačným čítaním na hodiny etickej výchovy. Otázky na konci každej kapitoly vám pomôžu porozprávať sa o spoločných problémoch.

Autorom knihy je Michal Hvorecký a obrázky do nej nakreslila Petra Lukovicsová.

Ak si v našej doplňovačke vylúštite meno rozprávača, Literárne informačné centrum, ktoré túto knižku vydalo, ju pošle trom z vás, ktorí budú mať šťastie pri žrebovaní. Tajničku nám pošlite do 20. novembra na adresu Slniečko, Literárne informačné centrum, Námestie SNP 12, 812 24 Bratislava alebo na e-mail: slniecko-sutaze@litcentrum.sk.

1. meniny má 30. januára
2. cestovný doklad
3. pripravujem jedlo na sporáku
4. malička Vlasta
5. priloží, doplní
6. menšia vlna

